

ИСТИНА О ПРВОБИТНОМ ГРЕХУ

حقيقة الخطيئة الأصلية

<Српски– Serbian – صربي>

Абдуллах б. Хади Ел-Кахтани

عبد الله بن هادي القحطاني

Превод:

Констанца Ђорђевић

Рецензија:

Фејзо Радончић

Љубица Јовановић

ترجمة:

جورجيفيتس كونستانسا

مراجعة:

فيزو رادونتشيش

ليوبيتسا يوفانو فيتس

Увод

Питања у вези са вером су осетљива тема. Међутим, уз напредак комуникацијских технологија и рушење културолошких баријера, постало је неопходно да се веровања истраже на објективан начин и отвореног ума. Сви верски учењаци и верници које то дотиче требају да саслушају алтернативне ставове или веровања људи који потичу из других култура и који трагају за одговорима којима би се разрешила, или бар појаснила разна питања опште природе, посебно ако се та веровања извозе заједно са свим врстама робе. Владе постављају стандарде квалитета на све врсте извоза, стога сматрам да је потребно да се провере и те заједничке вредности и веровања. Пре свега, наша повезаност са хришћанским светом постала је толика да се обе стране морају упознати са тим на који начин свака од њих може допринети бољем разумевању једног тако важног питања.

Пошто је концепт Првобитног греха у Хришћанству камен темељац низа веровања попут тога да је Исус, мир над њим, Бог а затим и појма распећа и појма спасења, овај концепт је битна тема за изучавање.

Методологија која ће бити коришћена при овој анализи Првобитног греха укључује две врсте доказа. Прва је истраживање на основу свих логичних могућности које би објасниле истину о Првобитном греху. Заправо, писац се ослањао на аргументе изнешене од стране

чувеног муслиманског учењака из 13. века н.е. Ибн Тајјмија.¹ Друга врста доказа коришћена при изучавању концепта Првобитног греха потиче из саме Библије² како би се открила истинитост самог концепта у Хришћанству. Тиме је на крају остављено читаоцима које је Бог обдарио разумом, и чиме се разликују од других Његових створења, да размишљају, анализирају, процењују и сами одлуче.

Зашто је важно изучавање концепта Првобитног греха у Хришћанству?

Професор Јунген Молтман је у својој књизи *Распети Бог* казао:

„Смрт Исуса на крсту је у сржи свих хришћанских теологија. Све хришћанске тврдње о Богу, о стварању, греху и смрти фокусирају се на разапетог Христа. Све хришћанске тврдње о историји, о надању, потичу од разапетог Христа.“³

¹ Ahmad Ibn Taymiyah al-jawab as-sahih liman badala deen almasseh. Том I Ово издање нема податке о издавачу ни години издања.

² Муслимани верују да је Бог посланику Мојсију обелоданио Тору (чији се делови називају Старим Заветом) и Јеванђеље посланику Исусу (чији се делови називају Новим Заветом) као смернице њиховом народу. Међутим данас има неколико верзија Библије па је тешко одредити која је аутентична.

За више детаља о овоме консултујте: Ezziah Ali Taha. The Methodology of Collecting the Bible and the Sunnah: A comparative Study. (Dar Al-Bubutb AlElmiyyah, Kuwait. 1987);

Ahmad Deedat. Is the Bible God's Word? International Publishing House, (1982.) P1

³ Ahmad Deedat. Crucifixion or crucifixion? International Islamic Publishing House 1984) P 2

Очигледно је да, када не би постојао концепт Првобитног греха, не би било потребе за распећем, спасењем ни искупљењем греха.

Гарнер Тед Армстронг, извршни потпредседник и ко-издавач *Чисте Истине* (хришћанског часописа из Америке који тренутно има тираж од 6 милиона примерака месечно и бесплатно се дистрибуира широм света) покушава да одговори на сопствену загонетку под насловом: „ДА ЛИ ЈЕ ВАСКРСЕЊЕ ПРЕВАРА?"

Васкрсење Исуса Христа из Назарета, мир над њим, је или изванредна историјска чињеница или срамна, намерна измишљотина потурена Хришћанима.⁴

Џош Мекдауел, амерички јеванђелиста казао је у својој књизи *Фактор васкрсења*:

„Био сам приморан да закључим да је васкрсење Христово или једна од најзлобнијих, најбездушнијих и најпокваренијих превара икад подметнутих људском уму, или пак најфантастичнија историјска чињеница."⁵

Уз сву наведену контроверзу међу неким од најеминентнијих америчких и других јеванђелиста по питању распећа, које се сматрало неопходним да би дошло до искупљења Првобитног греха, схватамо важност истраживања овог концепта.

⁴ ЧИСТА ИСТИНА, фебруар, 1984. (као што је наведено у Дидатовом делу: *Crucifixion or Crucifiction?* P. 5.)

⁵ Josh McDowell. *The Resurrection Factor*. Y: Deedat 1984, P. 5.

Како Бог може бити разапет да би спасио човечанство?

Хришћани су прешли све границе приписујући Свемогућем Богу да је неправедан. Заиста су подривали Бога као ниједна друга скупина људи до тада. Заправо, далеко су од хваљења и величања Бога. Они тврде да, када је Адам, мир над њим, јео са забрањеног дрвета, Бог се на њега наљутио и казнио га. Та казна пала је и на све Адамове потомке све до доласка Исуса, мир над њим. Исус, мир над њим, је разапет како би се генерације после њега ослободиле греха својих праочева. Хришћани такође верују да је Сотона поробио све Адамове, мир над њим, синове, чак и Божије посланике попут Ноје, Аврама, Мојсија, Давида, Соломона и других посланика, мир и Божији благослов над њима. Са друге стране, погледајмо шта каже Кур'ан о поштованим посланицима Божијим:

„И Ми му поклонисмо и Исака и Јакова; и сваког упутисмо - а Ноја смо још пре упутили - и од потомака његових Давида, и Соломона, и Јоба, и Јосифа, и Мојсија, и Арона - ето, тако Ми награђујемо оне који добра дела чине - и Захарија, и Јована, и Исуса, и Илију - сви су они били добри.“ (Кур'ан, 6:84-86)

Знамо да је Аврамов, мир над њим, отац био неверник, али Бог није казнио посланика Аврама због тог великога греха његовога оца. Стога, логички гледано, да ли би га Бог сматрао одговорним за грех његовог праоца Адама, мир над њим? Хришћански концепт Првобитног греха претпоставља да се Адам није покајао. Међутим, Бог

је казао да се покајао и да му је Он опростио. Ово Свемогући Аллах (Бог) каже о Адаму, мир над њим:

„И Адам прими неке речи од Господара свог, па му Он опрости; Он, доиста, прима покајање, Он је милостив.“ (Кур'ан, 2:37)

Хришћани су претерали у тврдњи да је путем распећа, што је један од великих греха, Бог спасао Адама, мир над њим, и његове потомке од Пакла. Они такође тврде да је путем тог наводног распећа Бог преварио Сотону, не порицајући чињеницу да је Сотона показао непослушност Богу чиме је заслужио казну јер није желео да се поклони Адаму, мир над њим, и зато што га је навео да почини грех. Заправо Бог је имао прилику да казни Сотону много пре доласка Исуса, мир над њим. Стога се морамо запитати зашто се синови Адамови сматрају одговорним за грешку њиховог праоца.

Заправо, Исусов, мир над њим, живот углавном је обавијен велом мистерије, осим оне три године послаништва. Не исплати нам се да овде расправљамо о сумњама и нагађањама међу раним хришћанским сектама и муслиманским учењацима. Православна црква своју доктрину заснива на чињеници да је Исус, мир над њим, изгубио живот на крсту, да је умро и био покопан, да је трећег дана васкрсао телом и без иједне ране и да је шетао и разговарао, јео са својим апостолима, а потом је телом вазнесен на небо. Ово је неопходно за одржање теолошке доктрине да је Исус, мир над њим, жртвовао своју крв и тело као и за његово преузимање искупљења за

грехе, укључујући ту и урођени Првобитни грех, чије постојање Ислам одбацује.⁶

Међутим неке од раних хришћанских секти одбијале су доктрину да је Исус, мир над њим, умро на крсту. Дидат је у својој књизи *Crucifixion or Crucifiction?* (стр. 19-38) навео бројне чињенице које иду у прилог неистинитости овога концепта. Већину доказа узео је из Библије и других списа хришћанских поглавара.

Питање распећа онако како је представљено у Хришћанству само још више подржава тврдње Јевреја да они стоје иза Исусовог, мир над њим, распећа, што се, наравно, никада није десило.

Уместо тога, погледајмо шта Кур'ан каже по питању распећа:

„Али зато што су Завет прекршили и зато што у Аллахове доказе нису поверовали, што су невине веровеснике убијали и што су говорили: "Наша су срца крута" - Аллах им је, због неверовања, њиховог срца запечатио, па је само неколицина међу њима веровала. И због неверовања њиховог и због изношења тешких клевети против Марије, и због речи њихових: “Ми смо убили Месију, Исуса, сина Мерјеминог, Аллаховог посланика!” А нису га ни убили ни разапели, већ им се причинило. Они који су се о њему у мишљењу разишли, они су сами о томе у сумњи били; о томе нису ништа поуздано знали, само су

⁶ Часни Кур'ан, енглески превод значења и коментара. Белешка преводиоца број 663. стр. 268.

нагађали; а сигурно је да га нису убили, већ га је Аллах уздигао Себи. - А Аллах је силан и мудар. И нема ниједног следбеника Књиге који, када буде умирао, неће у њега онако како треба да поверује, а на Судњем дану он ће против њих да сведочи. (Кур'ан, 4:155-159)

У горе наведеним кур'анским ајетима постоји списак пакости и неправди за које се Јевреји окривљују, а да бисмо их разумели морамо разумети неке речи као што су: „Аллах им је срца запечатио”⁷. Неправде и пакости Јевреја биле су:

1. Прекршили су Завет;
2. Нису веровали у Аллахове доказе;
3. Убијали су Божије веровеснике и били су двоструко криви, за убиство и за намерно одбацивање Божијег закона; и:
4. Били су арогантни и себични што означава богохулно затварање њихових срца како никада не би могла да приме Аллахову милост.

Следи нови низ неправди из другог угла:

1. Одбијали су веру;
2. Клеветали су богобојазну и часну жену попут Марије коју је Аллах одабрао да буде мати Исусова, мир над њим;

⁷ Часни Кур'ан, енглески превод значења и коментара. Белешка преводиоца број 659. стр. 266.

3. Хвалисали су се како су убили Исуса, а заправо су потпали под утицај сопствених халуцинација;

4. Скретали су људе са Аллаховог пута; и:

5. путем преваре и зеленашења су тлачили своје сународнике.⁸

Клевета против Марије била је да није честита тј. да је блудница. Лоше је износити такве тврдње против било које жене, а посебно је велико непоштовање изнети их против Марије, мајке Исуса, мир над њим, Аллаховог посланика. Јевреји су од самог почетка одбили његову поруку исмевајући се Аллаховој моћи преко необичног рођења Исусовог, мир над њим.

Чедност једне жене је веома поштована јер чини основу њеног достојанства и части у коју нико не сме да сумња уколико не постоје снажни докази, од стране четири сведока који су јасно видели да је починила грех у току самог чина. Уколико четири сведока не успеју да докажу да је жена укаљала своју част, биће кажњени бичевањем 80 пута, а њихово будуће сведочење неће бити ваљано.

„Оне који окриве поштене жене, а не докажу то са четири сведока, са осамдесет удара бича избичујте и никада више сведочење њихово не примајте; то су нечасни људи, осим оних који се после тога покају и

⁸ Такви су послови забрањени у Библији. Види (Књига Језекиља 8:18) Упркостоме они упорно раде насупрот Јеванђељу.

поправе, јер и Аллах прашта и самилостан је!“
(Кур'ану, 24:4).

Многе хришћанске секте попут Василидејаца одбијале су тврдњу о Исусовом распећу па су њихови припадници веровали да је уместо њега разапет неко други. У Докетизму (ранохришћанској секти) се верује да Исус, мир над њим, никада није имао тело у физичком смислу и да је његово тело било само привид и да је суштински био духовно биће. У Јеванђељу по Барнаби подржана је теорија да је Исуса, мир над њим, неко заменио на крсту.⁹

Даље, Хришћани тврде да је Исус, мир над њим, био бог-човек. Да је намерно дозволио неверницима да га распну, како би Исус (њима Бог) преварио Сотону. Тврде да је Исус сакрио свој божански идентитет како га Сотона не би познао. Кажу да је дозволио непријатељима да га ухвате, пребију и плуну му у лице.¹⁰ Хришћани такође тврде да им је дозволио и да га распну и да му ставе трње на главу и да је показао да се боји смрти.

Онда је почео да изговара:

„Елои! Елои, лама савахтани? Односно: Боже, Боже мој, зашто си ме оставио?“ (Јеванђеље по Матеју, 27:46)

⁹ Часни Кур'ан, превод значења и коментара. Белешка преводиоца број 663. стр. 286

¹⁰ Шта Кур'ан каже о овоме? "А нису га ни убили ни распели..."

Према веровању Хришћана, Исус је казао ове речи како Сотона не би схватио да је он „Бог“ или „Син Божији“. Сотона жели да његову душу пошаље у Пакао, као што је то урадио са душама посланика Ноја, Аврама, Мојсија (мир и Божији благослов над њима) и других Божијих посланика и верника. Зато ће Бог да се расправља са Сотонам питајући га: „Зашто си узео моју душу?“ На шта Сотона узвраћа: „Због твог греха.“ Потом би људски део Бога казао: „Ја немам греха као други посланици. Они су грешили и заслужили су да им се душе нађу у Паклу.“ Хришћани такође тврде да је на овај начин Бог нашао изговор (односно разлог) да казни Сотону. Тако је Богу дозвољено да казни Сотону и спаси потомке Адамове, мир над њим, од боравка у Паклу.

Ове тврдње су лажне и неправедне према Свемогућем Богу. Ко се усуђује да на такав начин говори о Богу? Ово је заиста ужасно и без преседана срозало Божије знање, Његову мудрост и праведност.

Бог каже у Часном Кур'ану:

„Реци: 'Кад би море било мастило да се испишу речи Господара мог, море би пресушило, али не и речи Господара мог, па и кад бисмо се помогли још једним сличним.'“ (Кур'ан, 18:109)

Проверићемо ове тврдње логички и из више угла.

Ако прихватимо да је Исус, мир над њим, говорио: ***Елои! Елои, лама савахтани? Боже, Боже мој, зашто си ме оставио?*** (Јеванђеље по Матеју, 27:46)

А да је притом лагао само да би обмануо Сотону, онда га оптужујемо да лаже. Међутим, муслимани верују да Божији посланици никад не лажу јер су сви Божији посланици непогрешиви. Друга могућност је да Исус, мир над њим, није знао да је „Син Божији“ што свакако не долази у обзир.

Једина преостала могућност, која је уједно и највероватнија, јесте да је Исус, мир над њим, био човек.

Која је права природа Христа, мир над њим?

Ако је Сотона узео душе синова Адамових због греха њиховог праоца, онда нема разлике између људске природе Христа, мир над њим, и других људи.

На много места у Библији Исус, мир над њим, о себи каже да је син човека, између осталог:

а) Ходите да видите човека који ми каза све што сам учинила: да није то Христос? (Јеванђеље по Јовану, 4:29)

б) Људи Израилци! Послушајте речи ове: Исуса Назарећанина, човека од Бога потврђеног међу вама силама и чудесима и знацима које учини Бог преко Њега међу вама, као што и сами знате... (Дела апостолска, 2:22)

Заправо, нигде у Библији Исус, мир над њим, није казао да је син Божији. Уз чињеницу да се и о другим Божијим посланицима у Библији говорило као о Божијим синовима, као што стоји у (Пслами, 2:7):

Казаћу наредбу Господњу; Он рече мени: 'Ти си син мој, ја те сад родих.'

Где се о Давиду говори као о сину Божијем.

Зашто се онда Давид, мир над њим, не сматра сином Божјим на исти начин као и Исус, мир над њим?

Каква је судбина Адамових, мир над њим, потомака?

Ако Хришћани тврде да су генерације људи пре Христа биле исте као и оне које су дошле после њега, како је онда Сотони дозвољено да узме душе претходних генерација, али не и потоњих, иако све једнако потичу од Адама, мир над њим? Такође, потоње генерације су починиле веће грехове од генерације Божијих посланика пре њих. Како је Сотона добио прилику да казни посланике пре Исуса, мир над њим, а да не казни тиране, злочинце и невернике који су се родили после Исуса, мир над њим?

Ко је Сотони дао власт?

Тврдња да је Сотони дозвољено да одведе потомке Адамове, мир над њим, у Пакао може имати само две строге логички неопходне последице: или је Сотонино дело неправда, коју је лично починио према потомцима Адамовим, мир над њим, или је то што је урадио праведан чин.

а) Да је Сотонин поступак оправдан, онда не би био крив, а и зашто би га онда Исус, мир над њим, спречио да

спроведе правду. Напротив, Сотона би требало да добије прилику да узме душе оних који су живели пре, и оних који су живели после Исуса, мир над њим.

б) Ако Сотонин поступак није оправдан, а Бог га није спречио да почини ту неправду пре доласка Христа, онда нам се намећу два закључка: или Бог није био у стању (не дао Бог) да спречи ту неправду или јесте био у стању да је спречи, али није то учинио. Ако је тако, онда нема везе када је неправда спречена.

Да ли Сотона треба да буде кажњен?

Ако је Сотони опроштено што је односио људске душе у Пакао због греха њиховог праоца, пре доласка Христа, онда нема разлога да он буде кажњен па чак ни окривљен. Ако пак Сотони није опроштено, онда нема потребе заваравати га, сматрајући га одговорним за почињене злочине, јер свакако заслужује да буде кажњен.

Ако Исус, мир над њим, није показао Сотони ко је у ствари он пре распећа, а овај га није разапео, Сотона би могао у своју одбрану рећи да није знао да тај човек заправо представља људску страну Бога; а Бог му је дозволио да потомке Адамове одведе у Пакао. Исус је био један од њих. 'Нисам знао да Си се отелотворио у њему. Да сам знао, славио бих га. Зато ми је мој поступак опроштен, па немој према мени бити неправедан. Могли бисмо претпоставити да је Сотона казао следеће: „О, Боже! Ово је једини човек чију сам душу грешком узео. Међутим имам право да узимам душе људи после њега

(Христа) као што сам узимао душе оних пре њега, или због њихових грехова или греха њиховог праоца."

Ако је то што тврде Хришћани истина, онда би Богу требао неки други изговор на Судњем дану да окриви Сотону за његове поступке.

Да ли је Сотони дозвољено да обмањује људе?

Ако кажемо да је Адам, мир над њим, починио грех и да су његови потомци такође починили грехе пошто их је Сотона обмануо, на коме је онда да их казни за те грехе, на Богу или на Сотони? Ако претпоставимо да би свака разумна особа рекла да Сотона има право да обмањује Адамове потомке, да ли ће онда Сотони бити дозвољено да их све казни без Божије дозволе? Зар ова тврдња не потиче од секте Магија¹¹ који кажу да сваки зли грех и казна за њега долази од Сотоне? Бог нема никакве везе са тим. Он не кажњава никога због почињених грехова. Несумњиво су ове тврдње од Магија прешле у Хришћанство. Стога не постоје докази који би подржали ове тврдње ни у Светим књигама нити међу списима апостола. Дакле Маронитска секта из Маздаизма (Зороастризма) и Хришћанства је заправо комбинација Маздаизма и Хришћанства. Њихов вођа, Мани био је

¹¹ Маги (перс. Магуш, лат. Magus, грч. μάγος; магос) је назив за древне стручњаке иранске религијске традиције (нпр. зороастризам), али потребно их је разликовати од свештеника као и чаробњака или врачева са којима се понекад погрешно поистовећују. У хришћанској традицији најпознатији Маги су света три краља који су према Јеванђељу дошли у Витлејем да се поклоне тек рођеном Исусу. (прим. прев)

Маги-Хришћанин. Заиста је веза између ове две религије веома јака.

Да ли је Сотона казнио Адамове, мир над њим, потомке и послао их у Пакао уз Божију дозволу или без дозволе? Ако верују да је то учинио уз Божију дозволу, онда Сотону не треба казнити. Ако се то десило без Божије дозволе, да ли је онда исправно рећи да је Бог дозволио Сотони да нанесе такву неправду? Да је то Бог једном дозволио, онда би увек било дозвољено, и обрнуто. Нема разлике у времену пре Исуса и после њега.

Зар Бог није могао да спречи Сотону?

Да ли је Бог могао да заустави Сотону и да га казни без свега овога (Божија инкарнација у људском облику у лику Исуса, као што тврде Хришћани, да би обмануо Сотону и навео га да помисли да је Исус човек) и да ли би било исправно да Бог тако поступи? Ако је одговор одричан, онда Бог не мора да прави сплетке да би обманио Сотону и тако разапео Себе или „Свога сина“ Исуса. Да ли је Бог био у обавези да буде праведан и да спречи Сотону да почини та злодела? Ако није тако, онда би Сотони било дозвољено да спроводи своја злодела у свако време јер нема разлике између времена. Када би Хришћани тврдили да Бог није могао да спречи Сотону, онда би оптужили Бога да нема снаге (сачувај Боже) за такво нешто. Таква перцепција Бога сматра се у свим религијама као најгори

вид неверовања. Овакав закључак сличан је ставу атеиста да Бог не може да спречи зло у свету.

Да ли је Бог дозволио Исусово распеће?

А шта ћемо са оним што су неверници Јевреји урадили Исусу, мир над њим, помогавши се римским војницима, наводно, да га разапну (према хришћанском веровању)?¹² Да ли су тим поступком исказали послушност или непослушност Богу? Ако су исказали послушност Богу онда Јевреји који су разапели Христа заслужују да због тога буду награђени од Бога, баш као што је то случај са другим покорним верницима. Заправо, скоро сви Хришћани се слажу да су Јевреји били највећи грешници међу људима и најгора Божија створења. И не само то, већ их и проклињу и иду дотле да оправдавају проливање јеврејске крви.¹³ Одредили су време за обележавање дана распећа у последњим данима поста како би казнили Јевреје.¹⁴

¹² Види: Јеванђеље по Матеју, 26:47-75.

¹³ Погледајмо шта је Марјам Џамила, бивша Јеврејка, написала о нетрпељивости између Хришћана и Јевреја: Maryam Jameelah. Islam in Theory and Practice. (H. Farooq Associates LTD. Lahore. 1983) стр. 1.

"Од малих ногу питала сам се шта заправо значи то што сам Јеврејка. Мислим да ми је то први пут пало на памет када су ме за време ускршњих празника другови у школи почели називати „убицом Христа". Чим би Ускрс прошао, чудесно би се преобратили у пријатељски настројене другове у игри све до краја године. Једном приликом сам упитала дечака римо-католичке вере из мог разреда зашто то ради. Одговорио ми је да то чини јер му је свештеник казао да тако треба."

¹⁴ Пост је наређен Хришћанима у Библији (Јеванђеље по Матеју, 6:16) "А кад постите, не будите жалосни као лицемери". Ко се данас придржава поста?

Затим, ако су ти Јевреји били непокорни, зар Бог није могао да их спречи да разапну Христа? Да Бог није то могао, онда не би могао ни да спречи Сотону да угњетава наредне генерације. Ако је Бог могао да спречи људе да чине грех, али није то учинио, онда је могао и да спречи Сотону да узима њихове душе, дакле без потребе за обмањивањем.

Са друге стране, ако је Бог одобрио распеће Христово, онда би било исправно да се дозволи Сотони да угњетава потомке Адамове како у прошлости тако и у будућности.

Стога би Божије обмањивање Сотоне било беспотребно.¹⁵

До сада смо већ схватили да би сваки разуман човек несумњиво препознао да је Хришћанство узурпирано. Сврха овога је да се објасне неке недоследности које они користе као изговоре да не прихвате веровање у Аллаха, у Његову Књигу (Кур'ан), у Његовог посланика Мухаммеда, мир над њим, и Његову веру Ислам. Аллах је праведан и не наређује људима да верују у нешто или да раде нешто што не могу. Бог Узвишени никада од људи није тражио нешто што је изван њихових могућности. Жалосно је што Хришћани и даље Богу приписују да је изузетно неправедан. Ниједан верник то раније није радио.

Како Ислам види човека?

¹⁵ Ибн Тајјмије, стр. 218.

Према Исламу, свако људско биће има користи од Божије упуте. Пут ка срећи је попут аутопута којим свако може да иде онако како жели. Свако од нас је од рођења обдарен свим тим правима и привилегијама. Бог нам их је пружио свима без икакве дискриминације. „Природа“, „земља“, „небо“, све припада сваком човеку.

Заиста, Бог је учинио све ово и много више! Он је у свако људско биће усадио Своју природну веру (ар. фитру). Истинска религија нам је урођена и сва људска бића је имају.

Иза вртоглаве верске разноликости људског рода постоји урођена вера која је нераздвојиви део људске природе. То је првобитна религија, она која је настала пре свих, једина права Божија вера.

„Аллаху је права вера једино - Ислам. А подвојили су се они којима је дата Књига баш онда када им је дошло знање, и то из међусобне зависти. А са онима који у Аллахове речи не буду веровали Аллах ће се брзо обрачунати.“ (Кур'ан, 3:19)

Сви је имају осим ако нису другачије научени путем културне асимилације, индоктринације, лошег усмерења, друштва, искварености или одвраћања од веровања.

Посланик Мухаммед, мир над њим, је казао:

„Свако новорођено дете у себи има урођену природно веровање (Ислам). Затим га родитељи

његови уведу у Јудаизам, Хришћанство или Зороастризам."¹⁶

И најзад, Ислам не подржава идеју „човековог пада," нити концепт Пробитног греха. У Исламу ниједан човек се не рађа у од раније „наслеђеном", неопходном греху и невољи из које не може да се извуче. Човек је невин. Рађа се невин. Заиста, рађа се савршен са способношћу разумевања и урођеним осећајем спознаје истинског Бога. Сви људи су у овоме једнаки, јер то потиче из њиховог самог постојања од тренутка када су створени. Ово је основа универзализма у Исламу.¹⁷

Закључак

Да сумирамо, у овој књизи наведени су неки могући логични аргументи у вези са појмом Првобитног греха као најважнијег веровања у Хришћанству на основу којег је настало веровање у распеће и спасење. Закључујемо ову тему сажевши све логичне могућности у вези са Хришћанским веровањем у Првобитни грех:

1) Први став претпоставља да Бог ради по својој жељи и да у његовим поступцима нема никакве мудрости,

¹⁶ Kauthar M. Al-Minawi. The Child's Rights in Islam. Translated by Saifuddin H. Shaheen. (Safir Press, Riyadh. 1992.)

¹⁷ Isma'il al-Faruqi. Towards a Critical World Theology. Towards Islamaization of Disciplines. (The International Institute of Islamic Theology, 1989) стр. 443.

рационалности или праведности. Баш као што тврде присталице детерминизма.¹⁸

2) Други став претпоставља да Бог дели правду на начин на који се то тражи од људи (према људским стандардима), као што тврде присталице фатализма.¹⁹

3) Трећи став претпоставља да је Бог Најправеднији и да не може нанети било какву неправду. Међутим, Његова правда разликује се од правде Његових створења.

На основу горе поменутих претпоставки размотрићемо хришћанско веровање у концепт Првобитног греха, у концепт распећа Христовог, мир над њим, и у то да је на Сотони да му узме душу. Дакле, предочићемо три аргумента како бисмо разлучили ове тврдње.

а) Према првој претпоставци Бог има право да Сотони дозволи да управља Адамовим, мир над њим, потомцима и да их кажњава иако нису починили ниједан грех. Дакле, нема потребе смишљати изговор за Сотону.

¹⁸**Детерминизам** је филозофско учење по којем је све што постоји повезано каузалним, узрочно-последичним везама, материјалне или нематеријалне природе. Према овој доктрини, нема случајности, произвољности, нити слободног чина у универзуму, већ је све унапред одређено претходном историјом збивања. (прим. прев.)

¹⁹**Фатализам** је веровање у непроменљивост онога што је судбина човеку предодредила. У ширем смислу, веровање да су воља и интелигенција немоћне у креирању живота појединца јер су трансценденталне силе ван његовог домаћаја и изнад његових могућности. По овом схватању, фатализам је надређени појам детерминизму. (прим. прев.)

б) Узмемо ли у обзир другу претпоставку, знамо да, када би неко сазнао да је један од његових слугу наредио неком другом да почини грех, који господар не воли, онда би праведно било обојицу казнити, и оног ко је грех наредио и оног који га је починио. Не би било праведно дозволити неправедном (ономе који је наредио да се грех почини) да казни онога који је послушао и грех починио. Такође, није праведно дозволити неправедном који је грех наредио, да се огреши о потомке онога коме је грех наређен, јер ти потомци нису учествовали у греху свога оца. Ако кажемо да има право да их пороби зато што га је њихов отац послушао онда бисмо требали сматрати једнако одговорним и претке и потомке. Зато није праведно одузети му то право и преварити га. Ако он има права да их окриви за грехе њиховог оца, онда је слободан да их све казни, и претке и потомке. Ако је као што кажу Сотони било забрањено да након што је узео Исусову, мир над њим, људску страну, узима душе Адамових, мир над њим, потомака, онда би овај грех био најмањи од свих Сотониних грехова. Јер Сотона, према хришћанском веровању, није знао да је Исус, мир над њим, представљао људску страну Бога. Да је Сотони дозвољено да пороби човекове потомке, онда би узео душу једног мислећи да је и он један од њих, али то није био случај. Ова грешка га пак не би спречила да пороби остале. Дакле да је Сотона грешком помислио да је Исус, мир над њим, син човека, то га не би спречило да узме душе осталих људи.

в) Трећа претпоставка је да Божија правда није једнака људској правди, већ је обележје Његове правде да Он не умањује ничије заслуге нити кажњава икога за

евентуалне грехе које је тај неко починио. Стога није исправно да Бог казни Адамове, мир над њим, потомке због греха њиховог праоца. Такође није исправно да Бог кажњава посланике који немају греха јер су сви посланици Божији непогрешиви и безгрешни.²⁰

Зато, ако умру без греха за који би требали бити кажњени, како могу бити кажњени када умру због греха њиховог праоца, чак и ако претпоставимо да је он (Адам, мир над њим) умро устрајући у свом греху, мада је ово лажна претпоставка. Ако изведемо још једну лажну претпоставку да су Божији посланици починили грехе за које заслужују да буду кажњени након смрти и да Сотона има право да их казни, људи који нису Божији посланици, а хронолошки живе после Исуса, мир над њим, заслужују казну. Како можемо прихватити правду која поставља нелогичне двоструке аршине, дозвољавајући да се казне Божији посланици, а не кажњавајући оне који су на нижем ступњу од њих?

Појам распећа такав какав се приписује концепту Првобитног греха не само да је некомпатибилан са људским интелектом и разумевањем правде већ је и у супротности са учењима саме Библије. Књига Језекиља, 18:20 каже:

„Која душа згреши она ће умрети, син неће носити безакоње очево нити ће отац носити безакоње

²⁰ Аллах каже у Часном Кур'ану: „Реци: 'Зар да за Господара тражим неког другог осим Аллага, кад је Он Господар свега? Шта год ко уради, себи уради, и сваки грешник ће само своје бреме носити. На крају Господару своје ћете се вратити и Он ће вас о ономе у чему сте се разилазили обавестити.'”

синовљево; на праведнику ће бити правда његова, а на безбожнику ће бити безбожност његова.“

Драги читаоче! Након што смо покушали да објаснимо неистинитост концепта Првобитног греха користећи и логичне аргументе и поткрепљујуће доказе из Библије (хришћанске Свете књиге), нема сумње да од Исуса, мир над њим, није потекла та идеја, јер је у супротности са његовим учењем, као што се јасно види у цитираним стиховима из Књиге Језекиља. Ако је тако...

Одакле је онда потекла идеја о Првобитном греху?

Садржај

μ	Наслов	Стр.
1	Увод	1
2	Зашто је важно изучавање концепта Првобитног греха у Хришћанству?	2
3	Како Бог може бити разапет да би спасио човечанство?	4
4	Која је права природа Христа, мир над њим?	11
5	Каква је судбина Адамових, мир над њим, потомака?	12
6	Ко је Сотони дао власт?	13
7	Да ли Сотона треба да буде кажњен?	13
8	Зар Бог није могао да спречи Сотону?	16
9	Да ли је Бог дозволио Исусово распеће?	16
10	Како Ислам види човека?	18
11	Закључак	20

